

σπορά

σπορά, η, ουσ. [<αρχ. σπορά], η σπορά· απόγονος: «αυτός που βλέπεις είναι σπορά του τάδε»· το είδος του χαρακτήρα ενός ανθρώπου, το ποιόν του: «δεν μπορώ να καταλάβω ακόμα τι σπορά είναι αυτός ο άνθρωπος!»·

- είναι διαβόλου σπορά, βλ. λ. [διάβολος](#)·

- οι ζευγάδες φεύγουν, η σπορά όμως μένει, οι δημιουργοί πεθαίνουν, τα έργα τους όμως μένουν: «μπορεί να χάθηκαν, όμως θα είμαστε αιώνια ευγνώμονες σ' αυτούς, γιατί οι ζευγάδες φεύγουν, η σπορά όμως μένει». Η φρ. αποδίδεται στο Χαρίλαο Φλωράκη.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας